

Апелациони суд Литваније, одлучујући о питањима повезаним са досуђивањем штете нанете од стране судија због незаконитог смањења накнада, одредио је вештачење да би се проценила економска ситуација у Литванији. Вештаци су установили да је тешка економска ситуација у држави отпочела 1999. и трајала до 2003. године Апелациони суд Литваније је, *inter alia*, сматрао да се од 2003. године ситуација у држави поправила, и да неукладање економских мера од тог тренутка (у овом случају – оних које се односе на смањење зарада), од стране државе, представља кршење принципа привремености таквих мера

У својој одлуци од 13. новембра 2007. године, Уставни суд је констатовао да је ова одредба, Уставног суда, примењива не само на 1999. годину, већ и на 1998. годину као и период 2000-2001. године; тешка економско-финансијска ситуација се прилично дуго неповољно одражавала на прикупљање и извршење државног буџета, као и на извршење других финансијских обавеза државе. Уставни суд је више пута изразио став, између осталог и у својој одлуци од 6. фебруара 2012. године, да се државне пензије, које нису директно наведене у Уставу, разликују по свом карактеру и природи од пензија социјалног осигурања; оне се додељују лицима због службе или заслуга према држави Литванији и исплаћују се из државног буџета; примање ових пензија није повезано са доприносима за пензије социјалног осигурања утврђене висине, већ са одговарајућим статусом лица (служба, заслуге или друге околности од којих додела државних пензија зависи); дискреционо право законодавца, приликом успостављања додељене државне пензије, шире је него приликом регулисања других пензија, које су директно наведене у Уставу.

У својој одлуци од 25. новембра 2002. године, доносећи одлуку о законским одредбама које су омогућиле обуставу исплате дела старосних пензија запосленим пензионерима, Уставни суд је формулисао суштинске доктринарне одредбе о пензијама као гарантима социјалне сигурности, изразивши став да лице које испуњава услове утврђене законом за стицање старосне пензије, и коме је та пензија додељена и исплаћује се, има право на исплату одговарајуће новчане накнаде, тј. право својине. Ово право се мора штитити и бранити према члану 23. Устава као право власништва. Касније су ове одредбе разрађене у другим одлукама Уставног суда. Уставни суд је формулисао и доктрину да се, према Уставу, не може успоставити правна регулатива којом лице које оствари једно уставно право губи могућност за остваривање другог уставног права. Уставни суд је изразио став да, према Уставу, није дозвољено увести законску регулативу према којој би се лицу, коме је додељена и које прима старосну пензију, ограничила могућност да због тога слободно одабере посао или се бави приватним предузетништвом, уколико испуњава одређене законом утврђене услове да би могло да обавља одређени посао или води приватни посао; законска регулатива према којој је лицу